

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa W. D.
przeciwko W. B. - syndykowi masy upadłości „E.” i T. G.
o ustalenie nieważności czynności prawnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 2) przyznaje r.pr. G. K. z Kancelarii w W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 2) oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na s. 3-4 obszerne pytanie odnoszące się wprost do stanu faktycznego sprawy nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do ogólnikowego zasygnalizowania pewnej kwestii materialnoprawnej, stanowiącej powielenie zarzutów sformułowanych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionego zagadnienia nie osadza na s. 3 - 4 w pogłębionej płaszczyźnie analizy jurydycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 321 ust. 1 PUiN, ani też - poza gołosłownym stwierdzeniem - nie wyjaśnił w uzasadnieniu wniosku na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższego przepisu.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 99 k.p.c. i art. 102 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. Dz.U. 2015 r., poz. 1804), stosowanego w dotychczasowym brzmieniu z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016 r., poz. 1667).

jw